

vor de *c*) afegeix algun suport la variant *Bachi* en 1609, flaca ajuda perquè es troben algunes cridaneres errades en aquesta llista (que en part no semblen pas tipogràfiques). Provisionalment, almenys, ens inclinem per (*c*).

¹ Neguem, en canvi, tot valor guaiador a d'altres semblances: no és *-betx* en el mall. *Rafaubetx* el component, car ve de *Raff-al-baid* (+ *-s*) (com s'ha demostrat en el vol. I, 251). *Begís* (uns 18 k. a l'O. de Sogorb), que deu ser el *Bexix* que figura en el Fur de València del S. XIV (BDLC VII, 283), se'n separa radicalment per la *-g-* (que no podia donar *ç* en zona no apitzada) i per la *-s* ferma final (> *x*): probablement ve d'un NP germ. en *-gis*, com els dos noms del Principat: *Bagís* (veg. supra) i *Albagés* (vol. II).

BEUDA

Llogaret de l'alta Garrotxa, es sota la Mare de Déu del Mont.

PRON. MOD.: *béuda*, a Montagut i a Crespià; *béuda*, 1920, a Llorona i a Tortellà 1932; els anys 1956, 1958, 1964 ss. oït igual a Segueró, Palera, Oix i Besalú; entre altres, el 1943, oït de boca de Francesc Cambó, la família del qual n'era oriünda (quan jo li demanava gestions per a Nicolau d'Olwer, pres pels nazis, i per imprimir la Miscel·lània Fabra).

DOC. ANT. 941: «in comitatu Bisuldunensi --- in villa que nuncupatur *Sagarone* --- et in villa *Bevida*», Cart. d'Elna, f° 66 (Moreau VI, 171v); 979: *Bevita* (Monsalv. I, 242); 1003: St. Felicis de *Beuda* (BABL III, 251); 1002 castrum *Bobeta* (*Esp. Sagr.* XLIII, 420); 1020: *Beuda* (*MarcaH.* 1028); 1027: *Bevita* (ibid. 1041.3); 1051-66: *Beuda* (citada junt amb Besalú, BABL VII, 104); 1359: *Belda* (*CoDoACA* XII, 95); 1362: *Belda* (Alsius, 107); veg. encara, en Monsalv. XVII, 50, 168, cites posteriors.

HOMÒN. Que havia de ser al S. de Sabadell, 1060-1108: «in te. de Barberano et in Rio Sicco, sive in locum que di. *Beveda*» (*Cart. St. Cugat* II, 450).¹

En total 10 mencions, totes amb *Be-* inicial, amb una excepció única, *Bobeta* a. 1002, que no és més que un error d'aquest passatge de l'*Esp. Sagr.*, on l'original devia portar *Bevita*, car Villan. (*Vi. Lit.* XIII, 257) hi llegí «parr. Sti. Felicis cuius domus est fundata in villa *Bevita*», en un altre passatge l'*Esp. Sagr.* imprimeix *Beutte*; i, com comprovà Alsius tot és «el mismo instrumento».

ETIM. Desapareix, doncs, l'únic fonament que tenia Aebischer per suposar que venia d'un NP germ. hipotètic *BOBETO (altrament nom d'existència ben improbable, fundada només en un BOBO, Först. 317, car les amplificacions en *to* són raríssimes).

Pitjor, però, encara l'etimologia que va publicar Piel en una lleugera noteta dels *EstRaramon* (XIII, 237) en què suposa que vingui de *VOLVITA, el suposat ètimon del cast. *bóveda*: pur disbarat fonètic (com la *-v/B-* recolzada podia vocalitzar-se en *y*, i com podia

sincopar-se el complex grup *LV'T!*). Plovia sobre mullat, perquè ell ho arrima en l'etimologia errònia que atribueix a *Buada* i *Boadella/Bua-*, que (com quedà demostrat en el *DECat*) té *u*, no *o*, i provenia del germ. *BŪWITA* > *Búada* > *Buáda*.

L'etimologia de *Beuda*, demostrada per les formes antigues *Bévita/-veda*, és palesa: ll. *BĪBĪTUS*, -A, participis de *BIBERE*, del femení *BĪBĪTA* 'begut, beguda' nom que en la forma catalana *La Beguda*, ha quedat en molts noms de lloc cat. i occitans, substantivat en el sentit de 'hostalet o taverna on es beu i menja', vegeu l'article *Beguda*, supra.

El que obcecava els toponimistes és que aquí no tenim la forma posterior, analògica, d'aquest participi, sinó l'accentuada en el radical, no sols en llatí, sinó també conservada amb valor adjectiu en port. *bébedo*, cast. *bebdo* (> *beudo*, *beodo*), cat. i oc. arcaics *beut* (d'on els cognoms *Beut*, *Beuter*) i el verb derivat *abeutir* > *abaltir*.

²⁰ Per això també es maldava cercant alguna etimologia remota: «pre-romà» diu *AlcM*: no li tiro cap pedra, perquè jo mateix havia palpotejat en aquest sentit: em preguntava si podia escondir-se el nom d'aquest lloc en una *Béσηδα* que posa Ptolemeu (II, 6.70, p. 175) en una enumeració de llocs hispànics, sembla pirinencs: *Βάσσι*, *Ἔγωσα*, *Βέσηδα*, però si *Βάσσι* és *Bas*, d'Olot, *Ἔγωσα* sembla *Gósol* (< EGÓSALE; i llavors, seguint aquest ordre geogràfic aquell lloc problemàtic hauria de ser a Ponent de Gósol, no pas a Llevant de Bas (veg. *Bassella*). Recolzant en l'origen cèltic de *Palera* i en el *-DUNUM* de Besalú (*BISULDUNUM*) se'm suggeria *BĪVITA, derivat del celt. *BĪVOS* 'viu', ieur. *gŭiŭos*. Treballs de fervor endebades; l'etimologia real, i evident, en demostra la superfluitat.

¹ Només algun cas escadusser en Först. 1385; el mateix Aeb., en *Onom. Cat.* no registra ni *Bobo* (número 1) ni cap cas de tals *-TO*; si ell creia que els en *-ZA* resultaven de *-TE-* per Lautverschiebung aniria enormement errat, car hi són més les pròpies del gòtic (que no coneixia la Lautv. de l'alt-alemany).

BEURE

Alguns noms derivats i compostos. Curiosos els de fonts de terres seques, on costa temps d'emmagatzemar gaires embostes d'aigua, i s'hi posa un canonet amb un tap o èmbol vegetal, esperant que el caminant l'hi tornarà a embotir després de desassedegar-se; formats amb els dos imperatius: *Font de Beuitanca* te. Llobera Sols. (XLVI, 141.13). *Font d'en Beuitapa* te. Taltell, cap a Cabrils (XXV, 165.20); o amb l'imperatiu impersonal: la *Font d'en Beuitapi's* al capdamunt de la Clotada del Mas d'En Pi te. Ceret (XXIV, 166.8).

En terra sense restriccions d'escassetat: «la Font d'en *beuláigæ*» te. Pià (XXV, 118.8); es podria pensar que aquest *En-* indiqui un NL postantropònic, car també hi ha un NP paral·lel en alguna altra llençua, com l'it. *Beviacqua* (dins un tipus antropònic